

На зеленій гілці пташка співала. Мила, звучна співанка сад
звеселяла. Та зловила дівчинка пташку співучу та всадила у клітку
блискучу. І дає їй їсти, водичку носить.

— Співай мені співанки! — пташечку просить.

Не їсть, не п'є пташка, сидить тихенько, опустила крильця, ниє
серденько.

— Чому не хочеш пташечко, їсти і пити? Чи в золотій кліточці зле тобі
жити?

— На зеленій гілочці люблю співати, а в золотій клітці треба вмирати...

Бо в садку на гілці вільно я жила, а золота клітка — моя могила.

Пожаліла дівчинка пташку співучу, відчинила кліточку гарну,
блискучу.

Стрепенула пташечка втішно крильцями, задзвеніла співанка полем,
лугами.